

alene kunde ernære den 3—4-dobbelte Befolkning af, hvad den var paa der Tid, men ernære den langt bedre end tidligere. Sagen er nemlig den, at under den moderne Civilisation vil normalt de tættest befolkede Lande være de rigeste, og dette tilsyneladende Paradoks har én ganske naturlig Forklaring, nemlig den, at det er Befolkningspresset, der fremtvinger de yderligere tekniske Fremskridt, som praktisk taget er ubegrænsede, i hvert Fald hvor ikke en mangelfuld Samfundsorganisation og uheldige Produktions- og Ejendomsforhold forhindrer det. En meget kendt tysk Forsker, som har beskæftiget sig med disse Problemer, har regnet ud, at man i Øjeblikket vilde — blot med de kendte Dyrkningsmetoder og Opfindelser — kunne ernære 150 Gange saa mange Mennesker, som vi er, hvis ikke den økonomiske og sociale Klassekamp, altsaa Menneskenes egne Interesser og navnlig de herskende Klassers Egoisme og Særinteresser, forhindrede en fornuftig Samfundsordning.

Derfor maa Socialdemokratiet ogsaa af videnskabelige Grunde fuldstændig afvise Malthusianismen ogsaa som den mindste Begrundelse for Tilladelighed af Fosterfordrivelse. Og dertil kommer, at Fosterfordrivelsens Tilladelighed altid har været et sikkert Tegn paa Kulturens Forfald og Civilisationens Tilbagegang. Paa dette Omraade overlader vi gerne, meget gerne, den forlorne Radikalisme til et degenereret Bourgeois, til Kommunisterne, til Fru Thit Jensen & Co.

Det er endelig ikke rigtigt, naar man fra mange Sider — mærkeligt nok ogsaa fra Professor Munch-Petersen i den ofte omtalte Kronik i „Social-Demokraten“ — paaberaaber sig den danske Lægestand som Tilhænger af Straffrihed for Fosterfordrivelse. Naturligvis findes der forskellige Opfattelser ogsaa indenfor Lægestanden, og i det store og hele kan vi vel uden at gaa denne fremragende Stand for nær sige, at den er mærkelig ukendt med og uinteressert for socialøkonomiske Problemer. Men lægeligt set kan man dog vist paastaa, at Standen som Helhed er imod Fosterfordrivelse. Hvis man tager Udtalelser fra den senere Tid og fra de særlig sagkyndige paa dette Omraade, nemlig Fru Dr. Eli Møller, Forstanderen for den jydsk Fødselsanstalt Dr. Albeck og en meget interessant Artikel i „Social-Demokraten“ af Professor, Dr. med. Gammeltoft, saa vil ogsaa det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz, som i høj Grad har Brug for at læse de Artikler, kunne se, at de Læger, der beskæftiger sig med og har Adgang til

at beskæftige sig med dette Problem og behandle disse Patienter, meget stærkt og skarpt gaar imod ogsaa Kommissionsudkastets Affattelse og meget stærkt gaar med den Affattelse, jeg har givet Lovforslaget.

Derfor synes jeg, at man mellem Politikere og andre med Indsigt i sociale eller samfundsbiologiske Spørgsmaal skulde blive fri for denne Sensationsdiskussion om Fosterfordrivelsens Tilladelighed. Fosterfordrivelse maa af ethvert levedygtigt Samfund stemples som en strafbar Handling, selv om der ofte maa tages formildende Omstændigheder med i Betragtning, særlig hentede fra, at ulykkelige sociale Forhold meget ofte vil føre til Strafformildelse eller Straffens Bortfald i det enkelte konkrete Tilfælde.

I Forbindelse med dette Problem, men dog i Princippet af en anden Art, staar det Spørgsmaal, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til Anvendelsen af antikceptionelle Midler. Naturligvis, en ændret Stilling her kommer til at tangere de Spørgsmaal, der rejses ved Overvejelserne om Fosterfordrivelses Strafbarhed; men der er alligevel en saa afgørende Forskel paa Tilintetgørelse af et begyndende Menneskeliv med Fare for Moderens Liv og Velfærd og saa det at undgaa at skabe Betingelserne for et Menneskeliv, at der i alt Fald fra et rent strafferetligt Standpunkt slet ingen Sammenligning er. Straffebestemmelser vil der her kun være Grund til for det offentlige, hvis den almindelige etiske Opfattelse eller Blufærdighedsfølelsen krænkes paa en vis grovere Maade; jeg tror selv, at jeg i § 237 er gaaet for vidt med Hensyn til Stillingen overfor antikceptionelle Midler. Jeg tror ikke, man bør straffe dem, der blot reklamerer, men at man, ligesom naar der er Tale om at udbyde til Salg, bør trække det hele ind under, at det er sket paa forargelig Maade; men det kan man jo forhandle om i Udvalget. Det er blevet kritiseret, saa vidt jeg husker ogsaa af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz, at der i § 237 sammen med Bestemmelserne angaaende Reklamering med og Salg af disse Midler ogsaa er givet Bestemmelse om Straf for den, der sælger Genstande, der er tjenlige til at afbryde Svangerskab. Det er muligt, at Kritikken er rigtig, men jeg er ikke helt sikker paa det. Sagen er nemlig, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet skal give Tilladelse til at forhandle Genstande tjenlige til at afbryde